

РЕШЕНИЕ

№ 2487

гр. София, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

**ЧЛЕНОВЕ: Анета Юргакиева
Мая Сукнарова**

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **451** по описа за **2023** година докладвано от съдия Мая Сукнарова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от началник група при Отдел „Пътна полиция” (ОПП) на СДВР, подадена чрез упълномощения процесуален представител юрк. Ц. В., срещу решение № 4360 от 16.11.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 7178/2022 г. от Софийски районен съд (СРС), 96-ти състав. С него е отменено наказателно постановление (НП) № 22-4332-007912/03.05.2022 г., издадено от началник група при ОПП – СДВР, с което на В. Г. Д. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лв. за извършено административно нарушение по чл.119, ал.4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП). С касационната жалба се твърди неправилност на обжалваното решение. Иска се отмяната му и произнасяне по същество, при което оспореното наказателно постановление да бъде потвърдено. Претендира се и присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Ответникът – В. Г. Д. в открито съдебно заседание чрез процесуалния си представител адв.И. оспорва касационната жалба като неоснователна. Моли съда да остави обжалваното решение в сила, както и да му присъди разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Настоящият състав на Административен съд – София град, 14-ти касационен състав, намира касационната жалба като подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна.

С обжалваното решение СРС е отменил оспореното пред него НП № 22-4332-007912/03.05.2022 г. на началник група при ОПП – СДВР, с което на В. Г. Д. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 200 лв. за извършено административно нарушение по чл.119, ал.4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

За да постанови този резултат, от фактическа страна съдът е приел, че на 05.10.2021 г. около 10.15 ч. в [населено място] лек автомобил марка „Х.“ с рег. [рег.номер на МПС] , управляван от В. Г. Д. се е движил по [улица]с посока от Дирекция „Социално подпомагане“ - М. към [улица], като на кръстовището с [улица]при извършване на забранена маневра завиване наляво в посока към [улица]реализирал ПТП с пресичащия пътното платно на [улица]в посока отлясно наляво спрямо посоката на движение на автомобила пешеходец Е. С. Л.. Вследствие на настъпилия удар на Е. Л. било причинено счупване на голямопещялната и малкопещялната кости на лявата подбедрица в горния ѝ край, което реализирало медикобиологичния признак „трайно затруднение движенията на левия долен крайник“ за срок повече от 30 дни.

На основание чл.212, ал.2 от НПК с извършения оглед на местопроизшествие било образувано досъдебно производство № 11321/2021 г. по описа на СРТП-СДВР, пр. пр. № 35726/2021 г. по описа на СРП за извършено престъпление по чл.343, ал.1, б.,„б“ вр. чл.342, ал.1, пр.3 от НК. В хода на образуваното досъдебно производство била изготвена авто-техническа експертиза, от заключението на която се установило, че причина за настъпване на ПТП с пострадалия Е. Л. е поведението на водача на автомобила В. Г. Д., който можел да не предприема маневрата ляв завой, забранен с пътен знак, като от друга страна имал обективната възможност да възприеме насрещно движещия се пешеходец.

С постановление за привличане на обвиняем от 04.02.2022 г. на прокурор от СРП В. Г. Д. бил привлечен към наказателна отговорност за извършено престъпление по чл.343, ал.1, б.,„б“, пр.2, вр. чл.342, ал.1, пр.3 от НК.

С постановление от 07.03.2022 г. на прокурор от СРП на основание чл.243, ал.1, вр. чл.24, ал.1, т.9 от НПК и чл.343, ал.2 от НК било прекратено образуваното наказателно производство по ДП № 11321/2021 г. по описа на СРТП-СДВР, пр. пр. № 35276/2021 г. по описа на СРП, като материалите по същото били изпратени на началника на ОПП-СДВР за преценка наличието на основания за налагане на административно наказание по ЗДвП на В. Г. Д.. Въз основа на това било издадено наказателно постановление № 22-4332-007912/03.05.2022 г. от началника група към ОПП-СДВР, с което за извършено административно нарушение по чл.119, ал.4 от ЗДвП на В. Г. Д. било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева. Наказателното постановление било връчено лично на В. Д. на 13.05.2022 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът от правна страна е приел, че В. Г. Д. е осъществил от обективна и субективна страна състава на вмененото му административно нарушение по чл.119, ал.4 от ЗДвП, доколкото мястото на пресичане на пострадалия Л., независимо че не било очертано с хоризонтална пътна маркировка, представлявало пешеходна пътека по смисъла на §6, т.54 от ДР на ЗДвП и т. 6, б. „в“ от ТР № 2 от 22.12.2016 г. по т.д. № 2/2016 г. по описа на ОСНК на ВКС, като макар

да не съзнавал настъпването на общественотоопасните последици, по закон Д. бил длъжен и могъл да предвиди настъпването им.

Съдът обаче е счел, че е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила в хода на административнонаказателното производство, обуславящо отмяна на атакуваното НП. Тъй като НП било издадено на основание чл.36, ал.2 от ЗАНН, а именно без съставяне на АУАН и въз основа на постановление на СРП за прекратяване на наказателното производство от 07.03.2022 г., било необходимо, на първо място, да е налице идентичност на субекта, срещу когото се е водило наказателното производство, и този, срещу когото е образувано административнонаказателното такова, а на второ място, да е налице идентичност между обективните признаци на деянието, което било предмет на разследване по прекратеното наказателно производство и административното нарушение, за което е издадено НП. За да послужи като основание за издаване на НП, постановлението за прекратяване на наказателното производство следвало да бъде мотивирано. В настоящата хипотеза била налице идентичност между субектите на наказателното и административнонаказателното производство, доколкото В. Г. Д. бил привлечен като обвиняем в хода на наказателното производство с постановление за привличане на обвиняем от 04.02.2022 г. Не били изпълнени обаче изискванията на закона по отношение на съдържанието на постановлението на СРП от 07.03.2022 г. за прекратяване на наказателното производство. В постановлението липсвали каквито и да е мотиви относно това каква е установената от прокуратурата фактическа обстановка, кое лице било извършител на деянието, като липсвало и описание и на нарушените разпоредби от ЗДвП.

На следващо място, доколкото в хипотезата на чл.36, ал.2 от ЗАНН прокурорският акт имал функцията на АУАН, то съобразно разпоредбата на чл.43, ал.1 от ЗАНН същият следвало да бъде връчен на нарушителя, за да разбере за какво е бил обвинен и да може адекватно да организира защитата си. Невръчването на постановлението за прекратяване на наказателното производство на нарушителя съдът е възприел като съществено процесуално нарушение, тъй като същото ограничавало правото на защита на санкционираното лице да разбере фактическите и правни рамки на вмененото му „административно обвинение“.

Обжалваното решение е неправилно.

Необоснована е преценката на съда за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при провеждане на административнонаказателното производство. Същото е стартирало при предвидената в разпоредбата на чл.36, ал.2 от ЗАНН специална хипотеза, след прекратяване на образувано наказателно производство с постановление на прокурор при СРП, което е изпратено на административнонаказващия орган. Именно поради тази причина в случая не следва да се съставя АУАН, съдържащ изискуемите от чл.42 от ЗАНН реквизити, а това автоматично води и до отпадане на задължението на съда да осъществи преценка, досежно спазването на останалите императивни изисквания, визиращи в разпоредбите на чл.34, ал.1, чл.40, чл.42 и чл.43, ал.5 от ЗАНН.

Налице е търсената от въззивния съд идентичност на субекта, срещу когото се е водило наказателното производство и субекта, срещу когото е образувано административнонаказателното производство. Действително в мотивната част на прокурорското постановление за прекратяване на наказателното производство от 07.03.2022 г. е посочено името на друго лице. Това обаче следва да се приеме за

техническа грешка. В диспозитивната част на постановлението е посочено лицето В. Г. Д.. Освен това в постановлението, послужило като акт, въз основа на който е започнало административнонаказателната процедура се съдържат подробни сведения за времето, мястото, механизмът на нарушението и обстоятелствата, при които е намерило проявление в обективната действителност. По този начин се установява идентичност и между обективните признаци на деянието, което е било предмет на разследване по прекратеното наказателно производство и административното нарушение, за което е издадено процесното НП. Поради това настоящата инстанция не споделя изводите на въззивния съд за немотивираност на акта, тъй като в него е описана фактическа обстановка, извършителят на деянието, като е посочена и нарушената разпоредба от ЗДВП.

Неправилно съдът е приел също, че с невръчването на прокурорското постановление за прекратяване на наказателното производство е нарушено правото на защита на санкционираното лице. Необоснована е преценката, че след осъщественото от В. Д. ПТП, воденето на наказателно производство и привличането на същия в качеството му на обвиняем за престъпление по чл.343, ал.1, б.,„б”, пр.2 във вр. с чл.342, ал.1, пр.3 от НК, за нарушителя е останало неясно в какво е обвинен, което ограничавало правото му на защита. Вярно е, че административнонаказателното производство е строго формален процес, за чието изпълнение следва да се следи стриктно. Този формализъм обаче се налага именно, за да се гарантират правата на засегнатите лица, както и на нарушителите. За да бъде избегнато нарушаването на тези правила, следва да се държи сметка за това дали нарушителите са информирани за деянието, в което се обвиняват, че са извършили. По този начин им се дава възможност да организират защитата си. В случая, както вече беше посочено, за В. Д. не е останало неясно за какво деяние точно му са налага административното наказание „глоба” в размер на 200 лв.

При това настоящата инстанция констатира, че при издаване на процесното НП са спазени императивните процесуални правила – същото е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма и с изискуемото съдържание по чл.57 и чл.58, ал.1 от ЗАНН. От съдържанието на санкционния акт се установява ясно изложена фактическа обстановка, като са посочени и правни основания за налагане на административното наказание. Същите се съдържат и в административната преписка, както и в материалите, съдържащи се в прокурорската преписка.

Предвид изложеното, НП е съставено без допуснати съществени нарушения на процесуалния закон, които да обусловят отмяната му на формално основание, както и при правилно приложение на материалния закон. Изложените от районния съд мотиви в тази насока са подробни и аргументирани, поради което и настоящият спор след отмяна на решението на СРС, може да бъде решен по същество.

По изложените съображения обжалваното решение като неправилно следва да бъде отменено, а вместо него постановено ново, с което обжалваното наказателно постановление да бъде потвърдено.

При този изход на спора и на основание чл.63д, ал.1 и 4 от ЗАНН в полза на касатора следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции в общ размер на 200 лв., определени на основание чл.37 от ЗПП вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл.2 във вр. с чл.222, ал.1 от АПК, Административен съд – София град, 14-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 4360/16.11.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 7178/2022 г. от Софийски районен съд, 96-ти състав, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 22-4332-007912/03.05.2022 г., издадено от началник група при ОПП – СДВР.

ОСЪЖДА В. Г. Д. с ЕГН [ЕГН] и адрес: [населено място],[жк]47В, вх.1, ет.8, ап.36, да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата от 200 (двеста) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.